

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **G.A.B., a.s.**, IČ [redacted] se sídlem U Nisy 108, 463 31 Chrastava, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č. j. 25504-79/2014-900000-304.8,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21. 5. 2014, č. j. 25504-79/2014-900000-304.8, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Předmět řízení**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil dodatečný platební výměr Celního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 12. 7. 2013, č. j. 11752-77/2013-560000-51. Uvedeným dodatečným platebním výměrem bylo žalobci podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) a § 264 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, doměřeno antidumpingové clo ve výši 81 231 Kč a současně podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), sdělena výše penále 16 247 Kč, a to v souvislosti s dovozem skleněných rohoží z Číny. Žalovaný dodatečný platební výměr změnil tak, že do výroku doplnil použití prováděcího nařízení Rady (EU) č. 248/2011, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz některých výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 248/2011“), s tím, že ostatní části prvostupňového rozhodnutí zůstaly nezměněny.

Shora označená rozhodnutí byla vydána na základě výsledků kontroly pro propuštění zboží č. NK004/13/560501 – skleněných rohoží. Kontrole předcházelo podání celního prohlášení u Celního úřadu Praha D8 zástupcem žalobce společností ■■■■, jako deklarantem, v rámci zjednodušeného postupu v systému e-Dovoz a propuštění zboží do režimu volného oběhu, a to dne 12. 4. 2011. Jak o tom svědčí tiskopis JSD, v celním prohlášení bylo deklarantem do kolonky č. 31 (nákladové kusy a popis zboží) uvedeno, že se jedná o skleněné rohože; do kolonky č. 33 (zbožový kód) číselný kód podpoložky kombinované nomenklatury 70193100 s uvedením Taric kódu 91; do kolonky č. 34a (kód země původu) CN. K celnímu prohlášení byla předložena mimo jiné i obchodní faktura vystavená odesílatelem zboží společností ■■■■ se sídlem ■■■■. Není sporu o tom, že předmětné zboží bylo propuštěno do navrhovaného celního režimu rozhodnutím v celním řízení a deklarantovi byla celním výměrem sdělena výše celního dluhu na základě shora uvedeného celního prohlášení a dovozní clo bylo ve stanovené výši uhrazeno dne 14. 4. 2011.

Dne 20. 3. 2013 zahájil celní úřad u žalobce kontrolu po propuštění shora označeného zboží, která byla zaměřena na ověření správnosti údajů uvedených mimo jiné i na daném celním prohlášení. Při kontrole po propuštění zboží celní úřad zjistil, že na celním prohlášení byly uvedeny nesprávné údaje v kolonce v kolonce č. 33 - zboží kód (70193100 91 místo správného údaje 70193100 99). O výsledcích kontrolního zjištění sepsal celní úřad protokol, výsledky kontroly byly se žalobcem projednány, a následně bylo kontrolní zjištění zachyceno ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží ze dne 9. 7. 2013, č. j. 11752-22/2013-560000-51.

S ohledem na výsledky kontroly po propuštění zboží celní úřad dodatečným platebním výměrem ze dne 12. 7. 2013 žalobci doměřil v souvislosti s dovozem skleněných rohoží antidumpingové clo a zároveň vyčíslil penále. Celní úřad vycházel z toho, že dovážené zboží - skleněné rohože, v dovozních dokladech označované jako „■■■■“, není rohožemi ze skleněné vlny a bylo nesprávně sazebně zařazeno do Taric kódu 701931 00 91, ačkoliv se správně zařazuje do Taric kódu 701931 00 99 (rohože ze skleněných vláken), které má stejnou sazbu dovozního cla, ale vztahuje se na něj sazba konečného antidumpingového cla 13,8 %, a proto mělo být z předmětného zboží vyměřeno také antidumpingové clo.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 21. 5. 2014 se zařazením předmětného zboží pod Taric kód 701931 00 99 ztotožnil, když zboží hodnotil jako rohože ze skleněných střížových vláken, nikoli rohože ze skleněné vlny, s odkazem na odpověď Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu, Antidumpingového a antisubvenčního výboru a stanoviska Výboru pro celní kodex Generálního ředitelství pro daně a celní unii (dále jen „GŘ TAXUD“) ze 103. zasedání. Žalovaný dovozoval, že rohože ze skleněných střížových vláken lze zahrnout pod pojem rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken, proto se jedná o zboží spadající pod čl. 1 odst. 1 nařízení č. 248/2011, když rozhodujícím kritériem je, že se nejedná o rohože vyrobené ze skleněné vlny, na které jedině se uvedené nařízení o antidumpingovém clu nevztahuje.

II. Žalobní námitky

1) skutková zjištění

Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím celního úřadu nemá podklad v provedeném dokazování a v obsahu spisu a vychází z nesprávného a nepodloženého skutkového závěru, že předmětné zboží nejsou rohože ze skleněné vlny, resp. nejde o rohože ze stříže skleněné vlny. Z výsledku kontroly po propuštění zboží takový závěr dovodit nelze, jiné důkazy provedeny nebyly, v rámci kontroly po propuštění zboží již nebylo možno zboží zkoumat, nebyl k dispozici ani jeho vzorek nebo fotografie. Z označení zboží v obchodních dokladech jako „“ nevyplývá, z jakých skleněných vláken je stříž vyrobena, zda ze skleněné vlny, či nikoli. Obsah poznámky č. 4 ke kapitole 70 celního sazebníku je podle žalobce bez významu, význam nemá ani vysvětlivka v podpoložce 7019 31. Informace o sazebním zařazení či závazná informace o sazebním zařazení, které jsou zmiňovány v kontrolní zprávě, se nevztahují k předmětnému zboží. Důkazní hodnotu nemají ani internetové stránky výrobce, přičemž tento důkazní prostředek nebyl obsažen v kontrolním spisu a není tak podkladem pro rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že se v průběhu kontroly nevyjadřoval k tomu, jak sekaná vlákna, z nichž byly vyráběny rohože, které odebíral z Číny, vypadala. Neprováděl analýzy materiálu, zkoumal jen parametry podstatné pro další použití rohoží. Z jeho vyjádření v rámci kontroly nelze dovodit, že by předmětné zboží bylo totožné se zbožím dováženým v roce 2012 ohledně charakteru skleněných vláken, z nichž byla vyrobena použitá stříž. Již deklarováním předmětného zboží v celním řízení jeho nepřímým zástupcem dal žalobce najevo, o jaká vlákna se jedná. Žalobce připustil, že při kontrole asi neprokázal, že rohože byly vyrobeny ze stříže skleněné vlny, nicméně ani celní orgány neprokázaly to, že by rohože byly vyrobeny ze stříže z jiných skleněných vláken.

2) právní hodnocení – zařazení zboží pod Taric kód a aplikace nařízení Rady (EU) č. 248/2011

Žalobce dále podrobně argumentoval proti právním závěrům celních orgánů o zařazení předmětného zboží pod Taric kód 701931 00 99 a jeho posouzení jako rohoží ze skleněných vláken. V souvislosti s tím poukazoval na znění příslušných ustanovení nařízení č. 248/2011, podle kterých je třeba uvalit antidumpingové clo na určité zboží. Předně žalobce nesouhlasil s tím, že rohože ze střížových vláken spadají pod obecnější pojem rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken. Podle žalobce je podstatný popis zboží v čl. 1 nařízení č. 248/2011, podle kterého antidumpingovému clu podléhají jen rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken, nikoli rohože ze stříže z jakýchkoli vláken a nikoli rohože ze skleněné vlny. Podstatné pro věc je, co zákonodárce do textu napsal, nikoli jeho úmysl. Dále se žalobce věnoval významu pojmu „filament“, v češtině „nekonečné vlákno“, kterým podle něj nemůže být vlákno nastříhané. Odkazoval na vysvětlivky k položce 7019 31 Harmonizovaného systému, které jsou podstatné pro sazební zařazení a stanovení celních sazeb a které odlišují rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken od rohoží vyrobených ze skleněné stříže. Žalobce uváděl, že sám žalovaný připouštěl výkladové problémy s tím, jaké skleněné rohože měly antidumpingovému clu podléhat. Žalobce se dovolával části B bod 1. odst. 17 nařízení Komise (EU) č. 812/2010, v němž jsou jako výrobky z nekonečných skleněných vláken označeny jen stříž, pramence, rohože a příze.

Rohož ze skleněné stříže je tak až výrobkem z jiného výrobku z nekonečného skleněného vlákna.

3) doměření cla po téměř třech letech od propuštění zboží

Žalobce nesouhlasil tím, že k doměření cla došlo až po téměř třech letech od propuštění zboží.

4) porušení zásady legitimního očekávání

Podle žalobce zavedení speciálního kódu KN pro rohože z nekonečných skleněných vláken a speciálního kódu KN pro rohože ostatní od 1. 1. 2012 jsou důkazem toho, že z rohoží ze skleněné stříže nebylo uplatňováno konečné antidumpingové clo ani v roce 2012 a 2013 a nelze tedy legitimně uplatňovat antidumpingové clo z rohoží ze skleněné stříže za období od 17. 9. 2010 do 31. 12. 2011 při stejném znění prováděcího nařízení č. 248/2011 jen z důvodu jiného uspořádání celního sazebníku koncem roku 2010 a v roce 2011. Žalobce se dovolával závazné informace o sazebním zařazení zboží ze dne 24. 2. 2014. Takový postup celních orgánů porušuje nejen zásadu legitimního očekávání, ale i zásadu rovnosti v přístupu, napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Rozhodně žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v členění Taric se promítl záměr Komise zatížit antidumpingovým clem dovoz všech rohoží ze skleněných vláken z Číny. Naopak Evropská komise se podle žalobce snaží následně rozšířit dopad příslušných právních předpisů i na výrobky, které podle nich antidumpingu nepodléhají.

5) odpověď Evropské komise jako důkaz

Dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného je, že bylo postaveno na odpovědi Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu, učiněné k dotazu žalovaného v rámci odvolacího řízení, jako na důkazu. Odpověď nelze považovat za důkazní prostředek, jedná se o právní názor jiného orgánu veřejné moci, resp. stanovisko k výkladu právního předpisu, navíc nesprávné. Především pak nikoli právně závazné, které by mohlo mít negativní dopad do právní sféry osob vně správy. Výklad se pak vztahoval k jiné situaci, v jiné době, byl učiněn za jiné právní úpravy. To samé platí ve vztahu k názoru GR TAXUD z roku 2013. Podle žalobce výklady učiněné dodatečně ze strany institucí EU jsou v rozporu s tím, co bylo uvedeno v textu dané právní normy.

6) nesprávnost argumentací § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona

Žalovaný nesprávně argumentoval § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona, neboť v době, kdy bylo předmětné zboží propouštěno do volného oběhu, byla v uvedeném ustanovení celního zákona jako základní náležitost rozhodnutí uvedena jen zbožová položka, nikoliv podpoložka. Tím padá celá další argumentace žalovaného, která navazuje.

7) rozpor s čl. 201 odst. 3 celního kodexu

Podle dalšího žalobního bodu jsou rozhodnutí celních orgánů nezákonná, neboť žalobce není podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu celním dlužníkem, a proto mu nelze dodatečně vyměřit a předepsat k úhradě clo. Žalobce nebyl v celním řízení deklarantem a celní prohlášení nebylo činěno jeho jménem. Šlo o nepřímé zastoupení, kdy celní prohlášení bylo podáno jménem nepřímého zástupce, nikoliv jménem žalobce. Dlužníkem se nestal ani z důvodů specifikovaných ve zbývajících částech čl. 201 odst. 3 celního kodexu, neboť celní prohlášení nebylo učiněno na podkladě údajů, v jejichž důsledku by nebylo clo splatné v souladu s právními předpisy nebo nebyla jeho část vybrána a údaje poskytnuté žalobcem k učinění celního prohlášení byly pravdivé. Ostatně celní úřad neuvedl, že by měl být žalobce celním dlužníkem a názor žalovaného je nesprávný. Žalovaný pravděpodobně vycházel z § 238 odst. 3 věta druhá celního zákona ve znění do 30. 4. 2004, kdy byla v případě nepřímého zastoupení společným a nerozdílným dlužníkem také osoba, v jejíž prospěch se celní prohlášení činilo. Přitom nelze pominout, že antidumpingové clo bylo v daném případě vyměřeno i deklarantovi a osobě, jejímž jménem bylo učiněno celní prohlášení, tedy osobě odlišné od žalobce.

8) nahlížení do spisu

Žalobce také celním orgánům vytýkal, že nereagovaly na jeho žádost o sdělení místa a termínu pro nahlédnutí do spisu vedeného k celnímu řízení, v jehož rámci bylo za současného vyměření dovozního cla zboží propuštěno do volného oběhu. Spis nebyl obsažen ani připojen ke spisu sp. zn. NK0004/13/560501, který je vyměřovacím spisem a do něhož bylo žalobci umožněno nahlédnout a pořídit si jeho elektronickou kopii. Celní úřad i žalovaný svým postupem porušili § 11 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, nezákonným procesním postupem neumožnili žalobci hájit práva v řízení, neboť dotčený spis by měl obsahovat např. údaje o kontrolách prováděných v řízení o propuštění zboží do volného oběhu.

9) porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea prvního celního kodexu

Žalobce dále namítal, že i kdyby předmětné zboží podléhalo antidumpingovému clu, nelze je dodatečně uplatnit z důvodu dle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí v daném ohledu je nemístná a předčasná, jestliže spis je neúplný a žalobci nebylo umožněno se seznámit s kompletním spisovým materiálem.

10) nezákonné uložení povinnosti zaplatit penále

Žalobce uzavřel tím, že předmětné zboží bylo při propouštění do volného oběhu z hlediska závazného právního předpisu, a to přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, správně deklarováno do podpoložky KN 7019 31 00. Z hlediska právně nezávazného kódu Taric odpovídalo jeho označení kódu Taric 91 a faktu, že nepodléhalo antidumpingovému clu. Proto byla žalobci také nezákonně uložena povinnost žalobci zaplatit penále.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i dodatečný platební výměr vydaný celním úřadem zrušil, žalovanému vrátil věc k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K námitce týkající se nesprávných a neúplných skutkových zjištění žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k námitkám nesprávné aplikace nařízení č. 248/2011 pak odkázal na jednotlivé části odůvodnění svého rozhodnutí.

Dále konstatoval, že ačkoli došlo k dodatečnému doměření antidumpingového cla téměř po třech letech, stalo se tak v zákonné lhůtě, v souladu s čl. 220 odst. 1, čl. 221 odst. 1 čl. 221 odst. 3 celního kodexu. Žalobci byl celní dluh vyměřen dodatečným platebním výměrem, který byl žalobci doručen dne 12. 7. 2013. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 12. 8. 2013 odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 25. 5. 2014, a tímto dnem nabyl dodatečný platební výměr právní moci. V souladu s čl. 221 odst. 3 celního kodexu se běh lhůty pro sdělení částky cla dlužníkovi staví ode dne podání opravného prostředku po dobu trvání řízení o opravném prostředku. Výše dodatečně vyměřeného celního dluhu tak byla žalobci sdělena ve lhůtě stanovené celním kodexem.

Žalovaný zdůraznil, že členění Taricu v období od 17. 9. 2010 do 31. 12. 2011 a dále v roce 2014 odpovídalo záměru zatížit antidumpingovým clem dovoz rohoží jiných než vyrobených ze skleněné vlny z [REDAKCE]. A zcela odpovídalo i znění nařízení č. 248/2011. Až podoba členění Taricu v letech 2012 a 2013 vnesla do aplikace uvedených nařízení na dovoz dotčeného zboží nejednotnost. Proto se vzniklou situací zabýval GŘ TAXUD, výsledky byly zmíněny v rozhodnutí. Žalovaný setrval na názoru, že v letech 2012 a 2013 byl kód KN 7019 31 10 vytvořen pro rohože vyrobené z filamentů (nekonečných vláken) s výjimkou rohoží ze skleněné vlny a kód KN 7019 31 90 byl vytvořen pro rohože vyrobené ze skleněné vlny, nikoli pro rohože ze skleněných střížových vláken. Žalovaný zopakoval, že v důsledku členění Taricu v letech 2012 a 2013 vznikla nejednotnost v aplikaci antidumpingového cla na dovoz dotčeného zboží, výsledkem bylo též např. vydávání závazných informací o sazebním zařazení zboží s chybnými závěry o sazebním zařazení předmětného zboží do podpoložky celního sazebníku, jakou byla např. závazná informace ze dne 24. 2. 2012. Je zřejmé, že antidumpingovým clem byl zatížen dovoz rohoží vyrobených z nekonečných skleněných vláken (tedy i rohoží ze skleněné stříže) i v letech 2012 a 2013. Dále žalovaný uvedl, že pokud nebylo antidumpingové clo v letech 2012 a 2013 při dovozu dotčeného zboží z [REDAKCE] vyměřeno a vybráno, je v kompetenci celních orgánů toto clo na základě čl. 220 celního kodexu dodatečně vyměřit a zaúčtovat. Ani v případě, kdyby antidumpingové clo nebylo vybráno z důvodu pochybení celního úřadu (např. byla vydána chybná závazná informace o sazebním zařazení zboží), nebyla by tato skutečnost na překážku provedení následné kontroly, žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-97.

K námitce uplatnění zásady legitimního očekávání vzbuzeného tím, že nebylo vyměřeno antidumpingové clo v letech 2012 a 2013 při dovozu stejného zboží, žalovaný

uvedl, že ochrana principu legitimního očekávání je cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ovšem legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany dle uvedeného článku celního kodexu tehdy, pokud základ, na kterém očekávání spočívá, způsobily příslušné orgány. V období konce roku 2010 a v roce 2011 nebyl shledán vůči žalobci žádný úkon celních orgánů, který by v něm mohl vzbudit dobrou víru o správnosti jím deklarované podpoložky Taricu při dovozu předmětného zboží nebo vzbudit očekávání, že jím dovážené zboží nepodléhá antidumpingovému clu a žalobce sám ani žádné takové jednání neuvádí. Závěry o sazebním zařazení zboží učinil žalobce, resp. jeho zástupce v celním řízení, bez přispění celních orgánů. Legitimní očekávání nemohlo vzbudit ani samotné propuštění zboží do volného oběhu na základě deklarovaných údajů, celní úřad tyto údaje neověřoval. Žalobcem uváděné písemnosti z roku 2012 takové legitimní očekávání logicky vzbudit také nemohly, neboť v předmětné době neexistovaly.

K roli odpovědi Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu a názoru GŘ TAXUD žalovaný plně odkázal na svůj názor uvedený v odůvodnění rozhodnutí.

K námitce nesprávné argumentace žalovaného § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona žalovaný připustil, že znění § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona ve znění platném a účinném v období mezi 1. 5. 2004 a 1. 7. 2011 skutečně řadilo mezi základní náležitosti rozhodnutí v celním řízení položku celního sazebníku. Následně s účinností zákona č. 104/2011 Sb. doznalo uvedené ustanovení změny a mezi základní náležitosti rozhodnutí v celním řízení je řazena podpoložka celního sazebníku, jak uvedl žalovaný v rozhodnutí. Žalobce však zcela pominul, že § 104 odst. 2 celního zákona ve znění platném a účinném v době propuštění zboží do volného oběhu muselo rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu obsahovat v případě, je-li rozhodnutím vyměřováno clo nebo daň, podpoložku celního sazebníku, což byl právě daný případ.

Podle žalovaného při určení dlužníka celní orgány vycházely z platné právní úpravy v čl. 201 celního kodexu, v podrobnostech žalovaný odkázal opět na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec výkladu čl. 201 odst. 3 celního kodexu žalovaný podpůrně odkázal i na např. slovenskou verzi celního kodexu. Výklad, který učinil žalobce, by měl za důsledek, že tentýž unijní předpis by měl v jednotlivých členských státech zcela odlišné dopady na zúčastněné osoby. Žalovaný také upozornil na znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „nový celní kodex“), podle jehož čl. 77 odst. 3 je dlužníkem v případě nepřímého zastoupení také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, který se smyslem čl. 201 odst. 3 věty druhé celního kodexu zabýval. V souladu s platnou právní úpravou byl tedy celní dluh doměřen jak deklarantovi, tak žalobci.

Žalovaný upozornil na to, že žalobce do spisu sp. zn. NK0004/13/560501 nahlédl dne 20. 8. 2013. Celní úřad ani žalovaný žalobci nebránili v nahlédnutí do spisu ve věci celního řízení, žalobce do spisu mohl nahlédnout u příslušného celního orgánu, který spis vede, přičemž žalobce si byl dobře vědom toho, jaký celní úřad zboží propustil do volného oběhu, ve všech případech šlo o Celní úřad Praha D8. Žalovaný dodal, že žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, je jistě známo, že jeho nepřímý zástupce v celním řízení byl držitelem

povolení zjednodušený postup – místní celní řízení v dovozu a od 1. 11. 2010 držitelem povolení zjednodušený postup – místní celní řízení v systému e-Dovoz, který používal i při projednávání dovozů určených pro žalobce. V rámci zjednodušeného postupu probíhá veškerá komunikace mezi deklarantem a celním úřadem pouze elektronicky prostřednictvím strukturovaných datových zpráv, a to včetně dokladů vztahujících se k předmětnému dovozu, které zůstávají deklarantovi a celnímu úřadu je poskytnut pouze jejich digitální otisk ve formě kontrolního HASH kódu, který slouží pro případné následné ztotožnění dokladů předložených deklarantem nebo dovozcem v rámci kontroly. Celní úřad tak má k danému dovozu pouze záznam ve své elektronické evidenci s HASH otisky dokumentů, totožným záznamem disponuje i deklarant, přičemž veškeré dokumenty vztahující se k danému dovozu má povinnost uchovávat držitel povolení zjednodušeného postupu a má je tedy, na rozdíl od celního úřadu, k dispozici. Argumentaci žalobce ohledně sdělení, který celní úřad propustil zboží do volného oběhu a u kterého je tedy umístěn příslušný spis, hodnotil žalovaný jako účelovou.

Pokud se žalobce dovolával aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu, konstatoval žalovaný, že již první podmínka nebyla splněna. V případě žalobce Celní úřad Praha D8 dovážené zboží nezařadil do podpoložky celního sazebníku, o sazebním zařazení zboží nerozhodl a údaje v celním prohlášení neověřoval. Použití celních předpisů upravujících celní režim, do kterého bylo zboží propuštěno, se opíralo o údaje uvedené v celním prohlášení deklarantem. Postup celního úřadu ve smyslu čl. 71 odst. 2 a čl. 73 odst. 1 celního kodexu nelze označit za chybu ze strany celních orgánů, v důsledku které nebylo řádně vybráno clo.

K poslednímu žalobnímu bodu nezákonného sdělení penále žalovaný opětovně odkázal na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí.

Na závěr svého vyjádření k žalobě žalovaný navrhnul, aby soud žalobu jako důvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k následujícím závěrům.

Ad 3) k doměření cla v zákonné lhůtě

Nejprve musel soud reagovat na stručný žalobní bod spatřující nezákonnost rozhodnutí celních orgánů v doměření antidumpingového cla po téměř třech letech od propuštění zboží do volného režimu. Ostatně k doměření cla po zákonem stanovené, svou povahou prekluzivní lhůtě, by soud musel přihlídnout i z úřední povinnosti (srov. judikatura Ústavního soudu např. obdobně sp. zn. I. ÚS 1419/07, III. ÚS 1463/07, III. ÚS 1341/08).

K dané otázce považuje soud za nutné zrekapitulovat následující fakta. Celní prohlášení bylo zástupcem žalobce jako deklarantem ■■■■■, podáno dne 12. 4. 2011. Téhož dne bylo zboží automaticky propuštěno do volného režimu. Celním výměrem byla žalobci sdělena výše celního dluhu podle čl. 222 celního kodexu, clo bylo ve sdělené výši dne 14. 4. 2011 uhrazeno. Antidumpingové clo bylo doměřeno dodatečným platebním výměrem ze dne 12. 7. 2013, který byl žalobci doručen téhož dne. Dne 12. 8. 2013 se žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 21. 5. 2014, jež bylo žalobci doručeno ještě tohoto dne.

Podle čl. 201 celního kodexu vzniká celní dluh při dovozu propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu, a to okamžikem přijetí celního prohlášení.

Podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu platí, že nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zúčtována v souladu s čl. 218 a 219 nebo byla-li zúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zúčtování), přičemž tuto lhůtu lze prodloužit z důvodů stanovených v čl. 219.

Podle čl. 221 odst. 1 celního kodexu jakmile je částka cla zúčtována, musí být sdělena dlužníkovi odpovídajícím způsobem. Podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty 3 let ode dne vzniku celního dluhu, přičemž běh této lhůty se staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu čl. 243 po dobu trvání řízení o opravném prostředku.

Podle čl. 243 odst. 2 celního kodexu lze opravný prostředek podat a) v prvním stupni u celních orgánů určených k tomuto účelu členskými státy; b) ve druhém stupni u nezávislého orgánu, jímž může být v souladu s platnými předpisy členských států soud nebo rovnocenný zvláštní orgán.

Je ponecháno na členských státech, jakým způsobem upraví procesní postup při sdělení částky cla dlužníkovi. Podle § 264 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 celního řádu (ve znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí) se clo doměří z moci úřední na základě výsledku kontroly po propuštění zboží dodatečným platebním výměrem.

Lhůta, ve které takto musí celní orgány učinit, plyne přímo z čl. 221 odst. 3 celního kodexu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 Afs 40/2010-76, jež se rovněž zabýval během takto stanovené lhůty). Pro úplnost soud dodává, že lhůta pro doměření cla je svou povahou hmotněprávní, proto je třeba zásadně vycházet z pravidel obsažených v právních předpisech platných a účinných v době vzniku celního dluhu (viz. níže). Tedy v daném případě ze stavu, kdy nebyla účinná právní úprava počátku běhu lhůty dle § 264 odst. 3 věta druhá celního zákona.

V souzeném případě vznikl celní dluh dle čl. 201 celního kodexu přijetím celního prohlášení dne 12. 4. 2011. Pokud bylo dne 14. 4. 2011 clo zúčtováno v nižší výši (zda tomu tak bylo, soud zodpoví v rámci vypořádání dalších žalobních bodů), byly celní orgány

oprávněny ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu částku antidumpingového cla dovybrat, resp. doměřit dodatečným platebním výměrem ve smyslu § 264 celního zákona. Tříletá lhůta podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu ke sdělení výše cla, jež mělo být při dovozu žalobcem uhrazeno v souladu s právními předpisy, počala běžet ode dne vzniku celního dluhu dne 12. 4. 2011 a skončila by dne 12. 4. 2014. Její běh byl však v souladu s čl. 221 odst. 3 celního kodexu staven podáním odvolání dne 12. 8. 2013, které je opravným prostředkem ve smyslu čl. 243 odst. 2 písm. a) celního kodexu. Bylo-li napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, jímž se končilo odvolací řízení jako řízení o opravném prostředku ve smyslu čl. 243 odst. 2 písm. a) celního kodexu žalobci doručeno dne 21. 5. 2014, stalo se tak v rámci běhu zbývající části tříleté lhůty dle čl. 221 odst. 3 celního kodexu. Skutečnost, že clo bylo žalobci doměřeno s odstupem téměř tří let od propuštění zboží do volného režimu, tak nebyla shledána důvodem pro nezákonnost rozhodnutí celních orgánů.

Ad 7) žalobce jako dlužník podle čl. 201 celního kodexu

Žalobce se doměření antidumpingového cla bránil také tím, že nebyl celním dlužníkem, proto mu výše cla nemohla být dodatečně sdělena.

Mezi účastníky není sporu o tom, že celní prohlášení podala společnost Nieten ■■■, jako deklarant, svým jménem. V celním řízení před Celním úřadem Praha D8 uvedená společnost zastupovala žalobce v rámci zjednodušeného postupu v systému e-Dovoz (viz. vyjádření žalovaného a výstup ze systému e-Dovoz). Sám žalobce v žalobě potvrdil, že se jednalo o nepřímé zastoupení.

Podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu je dlužníkem deklarant. V případě nepřímého zastoupení je dlužníkem také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Zastupování v celních věcech je upraveno v čl. 5 celního kodexu. Pro nepřímé zastoupení podle čl. 5 odst. 2 celního kodexu platí, že zástupce jedná vlastním jménem na účet jiné osoby.

Výkladem cit. článku celního kodexu a otázkou, kdo je dlužníkem v případě nepřímého zastoupení se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, na jehož závěry si zdejší soud dovolí v úplnosti odkázat. Nejvyšší správní soud dovedl, že byť není vyjádření čl. 201 odst. 3 celního kodexu v českém jazyce zcela srozumitelné a totožné s jinými jazykovými verzemi celního kodexu, které jednoznačně uvádějí, že dlužníkem je také osoba, „na jejíž účet se celní prohlášení činí“ či „v jejíž prospěch se celní prohlášení činí“, „smyslem čl. 201 odst. 3 věty druhé kodexu bylo v případech nepřímého zastoupení učinit také zmocnitele odpovědným za zaplacení celního dluhu“. Že se jednalo o nepřesné jazykové vyjádření v české mutaci cit. článku celního kodexu potvrzuje i žalovaným zmíněný text čl. 77 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, který je již do českého jazyka přeložen tak, že v případě nepřímého zastoupení je dlužníkem kromě deklaranta „také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno“. Lze tedy učinit závěr, že žalobce byl jako osoba, kterou společnost ■■■ v řízení před celními orgány zastupovala a na jejíž účet podala celní prohlášení, dlužníkem ve smyslu čl. 201 odst. 3 celního kodexu. Rovněž námitku doměření cla žalobci v rozporu s čl. 201 odst. 3 celního kodexu neshledal soud opodstatněnou.

Ad 1) ke skutkovým zjištěním

Podle žalobce celní orgány vycházely z nesprávného a nepodloženého závěru, že předmětné zboží nejsou rohože ze skleněné vlny, resp. rohože ze stříže skleněné vlny.

K tomu soud na podkladě obsahu předloženého spisového materiálu konstatuje, že celní orgány již v době provádění kontroly po propuštění zboží nemohli zboží fyzicky zkoumat. V té době zboží již nebylo k dispozici a žalobce, přestože k tomu byl vyzván a přislíbil to, nezajistil jeho vzorky u mateřské společnosti ve Španělsku, kde se měly podle jeho vyjádření ještě nacházet. Tato okolnost ovšem sama o sobě nemůže mít za následek, že skutkové závěry celních orgánů jsou nepodložené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 11. 2012 ve věci *Digitalnet* (spojené věci C-320/11, C-330/11, C-382/11 a C-383/11), kontrolu zboží po jeho propuštění do navrženého celního režimu a změnu celního zařazení lze provést na základě písemných dokumentů, aniž musí celní orgány dotčené zboží fyzicky kontrolovat.

Ve shodě se žalovaným má soud za to, že ke skutkovým zjištěním ohledně charakteru předmětného zboží měly celní orgány dostatek podkladů. Vycházely přitom z údajů v obchodních dokladech poskytnutých žalobcem, ve kterých bylo zboží popsáno jako „E-glass Chopped Strand Mat“; dále z vyjádření žalobce zachycených v protokolech o místním šetření a rovněž z výsledku analýz vzorků zboží dováženého žalobcem v roce 2012; navazujícího stanoviska k sazebnímu zařazení zboží č. j. 2917/2012-170100-22; a podpůrně i z internetových stránek výrobce dováženého zboží.

Není pochyb o tom, že označení zboží „E-glass Chopped Strand Mat“ znamená v překladu „rohož ze sekaných skleněných vláken typu E“. Z uvedeného označení nelze dovodit, že by mělo jít o rohože z jiných vláken než skleněné stříže, nelze dospět k tomu, že by se jednalo o rohože ze skleněné vlny či stříže ze skleněné vlny (překládáno „mats of glass wool“).

Přestože se žalobce přesně k charakteru vláken, z nichž byly dovážené skleněné rohože vyrobeny, nevyjádřil, jak namítá, na druhou stranu ani neuvedl, natož aby celním orgánům prokázal, že se jednalo o rohože ze skleněné vlny. Žalobci nelze přisvědčit, že by zařazení zboží pod kód Taric 701931 90 91 jeho nepřímým zástupcem dle údajů v celním prohlášení, mělo být chápáno jako jeho vyjádření, že se jedná o rohože ze skleněné vlny. Z odpovědi žalobce do protokolů č. j. 11752-16/2013-560000-51 a č. j. 11752-17/2013-560000-51 vyplývá, že zboží, které dovážel v letech 2010 a 2011, je svou podstatou totožné se zbožím dováženým v době provádění kontroly po propuštění zboží a má shodný účel použití. Bylo možné vycházet i z toho, že žalobce odkázal na shodný výrobní proces, v němž se dovážené zboží stejně jako v minulosti využívá. Ke zboží, co do popisu výrobního materiálu a technických parametrů, pak žalobce uvedl, že se jedná o technickou textilií ze sekaného sklovlákna typu „E“ a sám odkázal na výsledky analýz vzorků odebraných celními orgány v roce 2012. Podle Protokolu o zkoušce č. j. 2822/2012-900000-020, navazujícího Stanoviska k sazebnímu zařazení zboží č. j. 2917/2012-170100-22 a Sdělení výsledků analýz odebraných vzorků č. j. 14662/2012-176500-023 šlo o netkaný výrobek ze skleněných vláken, spojených pojivem na bázi akrylátů a epoxidové pryskyřice, případně na bázi vinylakrylátu.

Ani z těchto podkladů nelze učinit závěr, že by mělo jít o rohože vyrobené ze skleněné vlny, resp. stříže skleněné vlny, jak žalobce namítal. Dále je zcela logické, že ačkoli se jednalo o vzorky zboží dovezeného v lednu 2012, celní orgány zohlednily, že vzorky pocházely od stejného dodavatele společnosti Feicheng Sanying Fiberglass Co., LTD, Anjia Zhuang Industrial Zone Feicheng Shandong, od něhož zboží žalobce nakoupil i při řešení dovozu, a vzorky rohoží byly žalobcem používány v automobilovém průmyslu ke shodnému účelu. Pokud žalovaný podpůrně odkazoval na internetové stránky výrobce, ačkoli neznal jejich přesný obsah v době výroby zboží, jehož proclení se kontrola týkala, a ani do kontrolního spisu nezaložil výtisk z těchto internetových stránek, nepovažoval to soud za takové pochybení, pro které by bylo na místě napadená rozhodnutí považovat za nezákonná. I bez odkazu na internetové stránky výrobce dovážených skleněných rohoží, který žalovaný výslovně považoval jen za podpůrný, vycházely celní orgány z podkladů, na jejichž základě bylo možno učinit závěr, že zbožím, jehož proclení bylo v rámci kontroly po propuštění zboží prověřováno, byly netkané rohože ze skleněných vláken, resp. ze střížových skleněných vláken, nikoli rohože ze skleněné vlny.

Pokud žalobce namítal, že je nevýznamný obsah poznámky ke kapitole 70 celního sazebníku i vysvětlivka k podpoložce 7019 31, pak soud uvádí, že obsah poznámky ke kapitole 70 celního sazebníku naopak vysvětluje, co se rozumí pod pojmem „skleněná vlna“ pro účely zařazení zboží pod kód 7019 a jaká minerální vlna (jakého složení) se pod něj zařazuje. Tato otázka však dle přesvědčení soudu již souvisí se zařazením předmětného zboží pod správný Taric kód, jak bude následně rozebráno.

Ad 2) k zařazení dováženého zboží pod kód Taric a k aplikaci nařízení č. 248/2011

Spornou pak byla především otázka zařazení dovážených skleněných rohoží, resp. rohoží ze skleněných střížových vláken z Čínské lidové republiky pod správný Taric kód platný pro rok 2011 a posouzení, zda se na dovážené zboží vztahuje nařízení č. 248/2011.

Podle čl. 1 bod 1 nařízení č. 248/2011 se *ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu stříže ze skleněných vláken o délce nejvýše 50 mm, pramenců skleněných vláken, s výjimkou pramenců skleněných vláken, které jsou impregnovány a povrstveny a mají ztrátu žiháním více než 3 % (jak je stanoveno v normě ISO 1887), a rohoží vyrobených z nekonečných skleněných vláken, s výjimkou rohoží ze skleněné vlny, v současnosti kódů KN 70191100, ex70191200 a ex70193100 (kódy TARIC 7019120021, 7019120022, 7019120023, 7019120024, 7019120039, 7019310029 a 7019310099) a pocházejících z Čínské lidové republiky*. Antidumpingové clo bylo na předmětné dovozy uvaleno ve výši 13,8.

Podle nařízení Komise (ES) č. 948/2009 ze dne 30. 9. 2009, kterým se měnila příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, (celní sazebník pro rok 2010), a podle nařízení Komise (EU) č. 861/2010 ze dne 5. 10. 2010, kterým se měnila příloha I nařízení č. 2658/87, (celní sazebník pro rok 2011), nebyla položka 7019 31 Harmonizovaného systému dále roztříděna a sedmé a osmé místo bylo označeno jen číslicemi 00. Do čísla Harmonizovaného systému 7019 spadala skleněná vlákna (včetně skleněné vlny) a výrobky z nich (například příze, tkaniny) a do položky Harmonizovaného systému 31 spadaly rohože (bez dalšího právně závazného roztřídění).

Z hlediska členění Taricu, který určuje deváté a desáté místo kódu zboží, byla podpoložka KN 7019 31 00 roztržena do 16. 9. 2010 na rohože s nízkou kapacitou absorpce vlhkosti, určené výhradně pro použití v civilních letadlech (kód 20), a rohože ostatní (kód 90). Od 17. 9. 2010 bylo toto roztržení z hlediska Taricu změno z kódů 20 na 21 a z 90 na 91, přičemž původní rohože ostatní byly dále roztrženy na rohože ze skleněné vlny (kód 91) a ostatní (kód 99). Následně bylo uvedené rozčlenění změněno s účinností od 1. 1. 2012 nařízením Komise (EU) č. 1006/2011 ze dne 27. 9. 2011, kterým se měnila příloha I nařízení č. 2658/87, (celní sazebník pro rok 2012), v podrobnostech soud ke změně kombinované nomenklatury pro rok 2012 odkazuje na rozhodnutí žalovaného.

Jak již soud shrnul shora, v celním prohlášení byly žalobcem dovážené rohože ze skleněných vláken zahrnuty pod položku Harmonizovaného systému 7019 31, podpoložku KN 00, Taric kód 91.

Na základě výsledků laboratorních zkoušek byly dovážené rohože ze skleněných vláken Celním ředitelstvím Praha zařazeny pod kód KN 70193190 s Taric kódem 90 pro rok 2012 a zároveň bylo konstatováno, že předmětné zboží se v letech 2010 a 2011 zařazovalo pod kód KN 70193100 s Taric kódem 99 (za použití všeobecných interpretačních pravidel 1 a 6 pro výklad kombinované nomenklatury a textu Vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží pro číslo 7019 harmonizovaného systému – viz. Sdělení výsledků analýz vzorků č. j. 14662/2012-176500-023 ze dne 14. 5. 2012). Celní orgány měly také k dispozici Závaznou informaci o sazebním zařazení zboží ze dne 3. 11. 2011, která byla vydána rovněž dceřině společnosti [REDAKCE], podle které zboží „Fiber glass matt“ (dle popisu plochá lisovaná výztuž ze skleněných sekaných pramenů, nepravidelně překřížených a spojených pojivem), je nutno zařadit do podpoložky 701931 KN, Taric kód 99.

Soud se plně ztotožnil se závěry celních orgánů, že žalobcem dovážené rohože ze střížových skleněných vláken měly být správně zařazeny pod položku KN 701931, Taric kód 99 a vztahovalo se na něj antidumpingové clo.

Přitom je třeba vyjít z čl. 1 bodu 1 nařízení č. 248/2011. Z něho nelze než dovodit, že antidumpingové clo se vztahuje na dovozy stříže ze skleněných vláken o délce nejvýše 50 mm, dále pramence skleněných vláken (s výjimkou pramenců skleněných vláken, které jsou impregnovány a povrstveny a mají ztrátu žíháním více než 3 %) a rohoží vyrobených z nekonečných skleněných vláken, s výjimkou rohoží ze skleněné vlny. Při výkladu uvedeného článku a zodpovězení otázky, na jaké rohože bylo nařízením č. 248/2011 uvaleno antidumpingové clo, je nepochybně rozhodné, z jakého druhu vlákna byla rohož dovezená v Čínské lidové republice vyrobena.

Žalobce se snaží dovodit, že pokud jím dovážené rohože byly vyrobeny ze skleněné stříže, resp. střížových skleněných vláken, nejde o rohože spadající pod uvedený článek nařízení, neboť nejde o rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken. Žalobce se drží české jazykové verze cit. článku a v něm užitého výrazu „rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken“, a soustředí se především na užitý přívlastek skleněného vlákna „nekonečné“. Žalovaný zcela případně zkoumal i anglickou verzi nařízení č. 248/2011. Toto nařízení, byť ve svém názvu též užívá výraz „nekonečný“, když uvádí, že jde o nařízení

„imposing a definitive anti-dumping duty and collecting definitively the provisional duty imposed on imports of certain continuous filament glass fibre products originating in the People's Republic of China“, v čl. 1 bodu 1 již uvádí, že antidumpingové clo se mj. vztahuje na *„mats made of glass fibre filaments excluding mats of glass wool“*. Na rozdíl od české jazykové verze není v uvedeném ustanovení, které definuje dovozy zboží, které antidumpingovému clu podléhají, výslovně uvedeno, že by se muselo jednat o dovozy rohoží ze skleněných vláken nekonečných. Žalovaný také zcela správně upozornil na to, že v cit. článku se hovoří i o stříži, kterou nelze v úzkém slova podřadit pod „nekonečná“ vlákna. Z toho lze nepochybně dovodit, že pod širší pojem „nekonečná vlákna“ se v prováděcím nařízení podřazují jak nekonečná vlákna v užším slova smyslu („continuous filament“), tak i vlákna sekaná („filament“). Tento závěr lze podpořit úmyslem zákonodárce, jímž bylo nepochybně zatížit clem dovozy specifických výrobků. Jak bylo řečeno, definice dotčených výrobků, včetně vymezení pojmu „mats made of glass fibre filaments“ sice v nařízení nebyla zahrnuta, nicméně i soud považuje za důležité, že z ostatních částí nařízení vyplývá úmysl antidumpingové clo uvalit na určité výrobky s výjimkou příze, jež stojící v protikladu k pramencům, stříži a rohožím, jako netkaným výrobkům.

Uvedený výklad měl žalovaný podpořen také stanoviskem příslušných orgánů Evropské unie. Evropská komise, Generální ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu, Antidumpingový a antisubvenční výbor ve svém stanovisku ze dne 29. 1. 2014 uvedl, že rohože vyrobené ze stříže spadají pod obecný pojem „rohože vyrobené z nekonečných vláken (filamentů)“ a podléhají tudíž antidumpingovému clu uloženému prováděcím nařízením. Evropská komise vyšla z textu nařízení č. 248/2011, ve kterém se uvádí, že se vztahuje mimo jiné na *„rohože vyrobené ze skleněných vláken - filamentů s výjimkou rohoží ze skleněné vlny“*, a dovodila, že jediným typem rohoží, který pod tento pojem nespadá, jsou rohože ze skleněné vlny. Evropská komise přitom vycházela z Vysvětlivek k HS (Harmonizovanému systému) pro číslo 7019, kde se uvádí: *„(...) rohože jsou plošné výztužné výrobky ze skleněných pramenů, které sestávají z několika stovek jednotlivých filamentů. (...)“*. Dle závěrů Evropské komise mohou být sekané (rohože z přerušovaných pramenů) či nikoli (rohože z nekonečného vlákna), v obou případech se však stále jedná o výrobky z filamentů. Shodný závěr pak vyplynul i ze závěrů GR TAXUD, 103. zasedání Výboru pro celní kodex, který řešil otázku sazebního zařazení rohože ze skleněných vláken vyrobené z filamentů (nekonečných vláken), které jsou sekané (stříž), a to ve vztahu ke kódům KN 7019 31 10 „rohože vyrobené z filamentů/nekonečných vláken“ nebo KN 7019 31 90 „ostatní rohože“ dle KN platných pro rok 2012 a 2013. Se žalovaným soud souhlasí, že byť bylo řešeno sazební zařazení rohoží ze skleněných vláken z filamentů, dávají tato stanoviska jednoznačnou odpověď na to, že rohože ze skleněných vláken se pod danou podpoložku KN a kód Taric zařazovaly bez ohledu na to, zda byly vyrobeny ze sekaných filamentů či nikoli, tj. nekonečných.

Lze uzavřít s tím, že žalobcem dovážené rohože ze sekaných skleněných vláken typu „E“ spadají pod popis výrobku uvedeného v čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení (rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken) a popis výrobku podle příslušných kódů kombinované nomenklatury KN 701931 00. Podle popisu výrobku uvedeného k položce 701931 Harmonizovaného systému, na který popis k podpoložce 701931 00 KN odkazuje, jsou rohože ploché výztuže ze skleněných pramenů skládající se z několika set paralelních filamentů nepravidelně rozdělených (překřížených). Tato vlákna mohou být sekaná (rohože na

stříže) nebo neseaná (rohože z nekonečných vláken) a jsou spojena pomocí vhodného pojiva nebo prošívání. Zachovávají si svůj tvar ve formě rovnoběžných filamentů, které lze jednotlivě z rohože oddělit rukou, aniž by došlo k jejímu poškození. Z uvedeného popisu vyplývá, že veškeré skleněné rohože jsou vyrobeny (skládají se) z několika set paralelních filamentů (nekonečných vláken), přičemž tyto filamenty mohou být sekané (rohože ze stříže) nebo neseané (rohože z nekonečných vláken). V obou případech se však stále jedná o rohože vyrobené z filamentů (nekonečných vláken).

Na námitku žalobce, která se objevila v závěru žaloby, že kódy členění Taric jsou právně nezávazné, soud musí reagovat stejně jako žalovaný, i s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1 Afs 101/2010-83), podle níž Integrovaný sazebník Evropských společenství Taric (Tarif Intégré Communautaire) nemá podobu právního předpisu, není právně závazný a pro uložení antidumpingového cla dle příslušného nařízení č. 248/2011 je rozhodující dovoz výrobků uvedených v jeho čl. 1, přičemž kódy Taric obsažené v nařízení samy o sobě uložení konečného antidumpingového cla nezakládají, slouží ovšem jako stručná identifikace dovozů, na které čl. 1 nařízení dopadá. Jak již bylo odůvodněno shora, žalobcem dovážené rohože ze skleněné stříže mezi dovozy dle čl. 1 bodu 1 nařízení č. 248/2011 spadají.

Soud má tedy za to, že uvedené závěry argumentaci žalobce vyvrací beze zbytku. Antidumpingové clo bylo žalobci sděleno dodatečným platebním výměrem v souladu s čl. 1 nařízení č. 248/2011, a to včetně penále. Podle ustanovení § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, je-li daň zvyšována*, přičemž daní je dle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu i clo. Celní úřad rozhodl o povinnosti žalobce uhradit penále z doměřené částky antidumpingového cla v souladu s § 251 odst. 1 písm. a), odst. 3 daňového řádu.

Ad 5) odpověď Evropské komise jako důkaz

Z předloženého správního spisu plyne, že žalovaný se v souvislosti s dovozy rohoží ze střížových skleněných vláken z Čínské lidové republiky, obrátil na Evropskou komisi - Generální ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu. Tento orgán Evropské komise v odpovědi ze dne 29. 1. 2014 žalovanému mj. sdělil, že rohože vyrobené ze stříže spadají pod pojem „rohože vyrobené z nekonečných vláken (filamentů)“ a podléhají antidumpingovému clu uloženému nařízením č. 248/2011, s tím, že příčina nejasností ohledně výkladu je zřejmě lingvistická, s odkazem na stanovisko Generálního ředitelství pro daně a celní unii ze 103. zasedání Výboru pro celní kodex (TAXUD), jež bylo žalovanému poskytnuto. S označenými písemnostmi byl žalobce seznámen v průběhu odvolacího řízení a byl mu dán prostor reagovat na ně (viz. Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a Výzva k vyjádření, oboje ze dne 6. 3. 2014).

S žalobcem lze nepochybně souhlasit v tom směru, že se jedná o stanovisko k právnímu výkladu nařízení č. 248/2011 ze strany kompetentních orgánů Evropské komise, nikoli důkazní prostředek v obvyklém slova smyslu, sloužící pro zjištění skutkového stavu věci. Pokud však obsah těchto písemností žalovaný užil na podporu svého výkladu sporné právní otázky, zda se na dovážené skleněné rohože vztahuje antidumpingové clo, nijak

žalobce na jeho právech nezkrátil, pokud jej ještě před vydáním svého rozhodnutí s těmito listinami seznámil a poskytnul mu prostor vyjádřit se k nim v průběhu odvolacího řízení. Otázka, zda je daný právní výklad správný a zda bylo na místě vycházet z něj při doměření antidumpingového cla v souvislosti s dovozy skleněných rohoží v roce 2011, byla soudem zodpovězena již shora.

Ad 6) k námitce nesprávné argumentace § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona

Podle žalobce žalovaný nesprávně argumentoval § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona, neboť v době, kdy bylo předmětné zboží propouštěno do volného oběhu, byla v cit. ustanovení celního zákona jako základní náležitost uvedena jen zbožová položka, nikoliv podpoložka.

Předně soud zdůrazňuje, že žalobcem rozporovaná argumentace byla učiněna ve vztahu k rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu, toto ovšem není předmětem soudního přezkumu. Jak žalovaný sám ve vyjádření k žalobě připustil, dle § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona ve znění účinném do 1. 7. 2011, tj. v době, kdy bylo předmětné zboží propuštěno do volného oběhu, byla skutečně náležitostí rozhodnutí o propuštění do celního režimu položka celního sazebníku, tedy prvních šest čísel Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží. Podpoložka celního sazebníku je dle cit. ustanovení základní náležitostí takového rozhodnutí až s účinností od 1. 7. 2011. Nicméně i před novelizací § 104 odst. 1 celního zákona zákonem č. 104/2011 Sb. byla dle § 104 odst. 2 celního zákona náležitostí rozhodnutí (mimo těch uvedených v odst. 1) i podpoložka celního sazebníku, která doplňuje kód Harmonizovaného systému o podpoložku kombinované nomenklatury o další dvě číslice, bylo-li rozhodnutím vyměřováno clo.

Podstatné pro celou věc však je, že odkaz žalovaného na nesprávné znění § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona nic nemění na posouzení otázky, zda se na předmětné zboží vztahuje nařízení č. 248/2011 a zboží podléhá antidumpingovému clu.

Ad 8) ke zkrácení práva žalobce nahlížet do spisu

Žalobce spatřoval zkrácení svých práv v tom, že nebylo reagováno na jeho žádost o sdělení místa a termínu pro nahlédnutí do spisu k celnímu řízení. Žalobce odkazoval na § 11 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky.

Z § 11 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, plyne oprávnění daňového subjektu nahlížet do spisu, a to buď v sídle příslušného orgánu celní správy, anebo na jeho územním pracovišti, a to podle toho, kde je spis nebo jeho příslušná část umístěna. Podle § 11 odst. 2 uvedeného zákona *příslušný orgán celní správy na požádání bezodkladně informuje daňový subjekt, na jakém místě je umístěn jeho spis nebo jeho příslušná část.*

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobci bylo umožněno nahlížet do spisu sp. zn. NK0004/13/560501 dne 20. 8. 2013 (viz. Protokol o nahlédnutí do spisu č. j. 11752-173/2013-560000-51). I žalovaný připustil, že celní orgány nereagovaly na výhradu žalobce při nahlížení do spisu a neinformovali ho výslovně o tom, který celní úřad vede spis týkající

se propuštění předmětného zboží do příslušného režimu, a kdy do něj lze nahlédnout. Přesto má soud v shodě se žalovaným za to, že postup žalovaného, resp. celního úřadu při nahlížení do správního spisu nepředstavoval takové porušení procesních práv žalobce, jež mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce si musel být vědom toho, že případné dokumenty nemohou být součástí spisu sp. zn. NK0004/13/560501, neboť celní orgán místně příslušný k vedení kontroly po propuštění zboží, tedy Celní úřad pro Liberecký kraj, nevedl celní řízení o propuštění zboží do navrhovaného režimu a nevyměřil clo. Tyto skutečnosti jsou patrné přímo z obsahu správního spisu. Konkrétně již v Protokolu o seznámení s výsledky kontrolních zjištění kontroly po propuštění zboží ze dne 9. 7. 2013, následně i ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží z téhož dne, jež byla se žalobcem řádně projednána, bylo uvedeno, že celní řízení o propuštění zboží vedl Celní úřad Praha D8. Žalobce tedy věděl, který celní úřad propouštěl v jednotlivých případech zboží do navrhovaného režimu, vydával celní výměr, a který by tedy případně vedl příslušný spis ve vztahu k propuštění zboží a vyměření cla. Nic mu nebránilo se na daný celní úřad se žádostí o zpřístupnění spisového materiálu obrátit.

Žalobce také opomíjí, že jeho nepřímý zástupce ■■■■■, podával celní prohlášení v rámci zjednodušeného postupu prostřednictvím elektronického systému e-Dovoz. Soud v tomto směru vycházel z vyjádření žalovaného a ve správním spise založeného výtisku znázorňujícího stav obrazovky ze systému e-Dovozu, podle něhož bylo zboží do navrhovaného režimu propuštěno automaticky po vypršení lhůty zjednodušeného postupu (lhůta ZJP). Systém e-Dovoz je elektronický systém, umožňující elektronickou komunikaci mezi oprávněným subjektem a příslušným celním úřadem dovozu, zavedený v rámci celého systému elektronizace celního prostředí e-Customs připraveného Evropskou komisí [k tomu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 648/2005 ze dne 13. 4. 2005, kterým se mění celní kodex a prováděcí nařízení Komise (ES) č. 1875/2006 ze dne 18. 12. 2006, kterým se mění nařízení (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex]. Správní spis, do něhož by mohl žalobce ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, nahlédnout u celního úřadu, který vedl celní řízení, ani nebyl veden.

Soud tedy neshledal ani tento žalobní bod důvodným.

Ad 4) a 9) porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea prvního celního kodexu, porušení zásady legitimního očekávání

Žalobce se doměření antidumpingového cla bránil rovněž poukazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu.

Čl. 220 odst. 2 celního kodexu stanoví podmínky, při jejichž splnění nejsou celní orgány povinny provést dodatečné zúčtování cla při dovozu zboží, jak stanoví odst. 1 uvedeného článku. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dodatečné zúčtování cla neprovedou, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

K uvedené výjimce z povinnosti stanovit clo ve správné výši stanovené právními předpisy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-47, konstatoval:

[67] Pokud jde hned o první z uvedených podmínek, které se v zásadě domáhá stěžovatel, je důležité připomenout, že cílem článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání či nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je ovšem hodné ochrany jen tehdy, pokud základ, na němž spočívá toto očekávání, způsobily celní orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tedy pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 6. 1991, Mecanarte, C-348/89, Recueil, I-3277, body 19 a 23).

[68] K posouzení naplnění těchto podmínek je možné poukázat na znění čl. 71 odst. 2 celního kodexu, podle kterého: „Není-li celní prohlášení ověřováno, opírá se použití předpisů uvedených v odstavci 1 o údaje uvedené v celním prohlášení.“ Z údajů nacházejících se ve správním spise Nejvyšší správní soud ověřil, že všechny JSD relevantní pro projednávanou věc jsou označeny razítkem „Neověřováno“. Nelze proto než uzavřít, že hned první z podmínek pro nezaúčtování dovozního cla stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu není splněna. Celní úřad neučinil vůči stěžovateli žádný úkon, ze kterého by tento mohl nabýt přesvědčení o správnosti jím zvoleného celního zařazení. V této souvislosti je možné odkázat též na stanovisko generální advokátky Soudního dvora Verici Trstenjak ze dne 7. 6. 2007 ve věci Agrover, C-173/06, která v pozn. 26 poznamenala, že v případě akceptace celního prohlášení nedochází k aktivnímu jednání - celní orgány se v těchto situacích pouze jednání zdržují.

Ve světle shora uvedeného musí soud ve shodě se žalovaným konstatovat, že celní orgány nemohly založit legitimní očekávání žalobce, že clo vybrané při dovozu skleněných rohoží dne 14. 4. 2011 po propuštění do volného oběhu bylo stanoveno ve správné výši. Nebyl to příslušný celní orgán (Celní úřad Praha D8), ale deklarant, kdo dovážené skleněné rohože zařadil do příslušné podpoložky KN celního sazebníku (včetně uvedení Taric kódu 91) a uvedl základ a sazbu pro výpočet cla a výši cla, jak je doloženo vyplněným tiskopisem JSD. Údaje v celním prohlášení příslušný celní úřad neověřoval. Jak je doloženo výstupem zobrazujícím stav systému e-Dovoz ve vztahu ke konkrétnímu celnímu prohlášení, k propuštění zboží došlo automaticky na základě vypršení lhůty v zjednodušeném systému e-Dovozu. Použití celních předpisů upravujících celní režim, do kterého bylo zboží propuštěno, se tedy v souladu s čl. 71 odst. 2 celního kodexu opíralo o údaje uvedené v celním prohlášení deklarantem a zboží bylo Celním úřadem Praha D8 podle čl. 73 odst. 1 celního kodexu propuštěno do režimu volného oběhu automaticky po vypršení lhůty. Nebyla tedy splněna první podmínka pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a celní orgány postupovaly správně, pokud k doměření cla přistoupily. Znovu lze zopakovat, že celní orgány vůči žalobci neučinily žádný úkon, z něhož by mohl nabýt přesvědčení, že dovážené skleněné rohože byly z hlediska stanovení cla zařazeny správně a celní sazba pro výpočet cla byla deklarantem zvolena v souladu s celními předpisy.

Legitimní očekávání žalobce, že mu clo nebude doměřeno, nemohly založit ani následné stanovisko k celnímu zařazení zboží (žalobcem zmiňované stanovisko k celnímu zařazení zboží ze dne 9. 2. 2012 a 14. 5. 2012), ani závazná informace o sazebním zařazení ze dne 24. 2. 2012 s chybnými závěry o sazebním zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, ani. Tato stanoviska a závazná informace se dovozů uskutečněných v roce 2011 netýkala, a především byla založena na číselném zařazení zboží po změně členění Taric kódů v roce 2012.

Soud znovu opakuje, že princip legitimního očekávání je třeba vyložit tak, že orgán veřejné moci vytvoří svým vlastním úkonem určitou situaci, již adresát s důvěrou v akty vrchnostenského orgánu přizpůsobí své jednání a spoléhá na to, že ve své důvěře nebude zklamán. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-97 (publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1701/2008) konstatoval: „*K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze tehdy, jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.*“

Lze tedy uzavřít, že celní orgány neporušily legitimní očekávání žalobce, že mu clo nebude doměřeno.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobní body opodstatněnými a žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a žalobce ve stanovené lhůtě soudu svůj nesouhlas nesdělil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. září 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu